

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Balvzii Miscellaneorum Liber ... Hoc est,
Collectio Veterum monumentorum, quæ hactenus
latuerant in varijs codicibus ac bibliothecis**

Baluze, Etienne

Parisiis, 1678

Tractatus contra Beguinos & fratres Minores qui dicuntur spirituales.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14688

multis tamen criminibus cum hoc mundo fornicata. Vocatur ergo meretrix magna, quia à fidei cultu & à sincero amore & delitiis Dei Christi sponſi ſui recedens adheret huic ſeculo & delitiis ejus & diabolo propter iſta, & etiam Regibus & magnatibus & Prælatiſ & omnibus aliis amatoribus huius ſeculi

Prædictos igitur articulos & alios in præcedenti quaterno plenius expreſſos octo Magiſtri in theologia antè ſimiliter nominati iudicaverunt eſſe hæreticos, & etiam omnes perſonas eoſdem articulos pertinaciter ſuſtinentes & defendentes eſſe tamquam hæreticos condemnandos; pro quibus erroribus & hæreſibus ſuſtinendis quamplures exiſtentes de dicto ordine fratrum Minorum, quàm de tertio ordine beati Franciſci, & etiam unus apoſtata de ordine Carmelitarum, fuerunt ſub annis Domini milleſimo trecentefimo decimo octavo & decimo nono & viceſimo tam Narbonæ quàm in ejus provincia tamquam hæretici condemnati & combuſti per ſententias Prælatorum & Inquiſitorum.

Vide Nicol.
Eymerici par.
2. Director,
Inq. q. 15.

Incidenter colligitur ſub compendio fundamentum erroris ſectæ iſtius apoſtaſiæ, & conſequenter deſtruitur ſeu eliditur erroneum fulcimentum ejuſdem, & veritas declaratur, ut ſic oppoſita ad invicem comparata magis pateant & lucidiùs pateſcant.

Contra Beguinos & fratres Minores qui dicuntur ſpirituales.

HÆc ſecta eſt non tam ſuperſtitioſa quàm pernicioſa, peſtifera, apoſtatica, & hæretica, novæ inventrix hæreſis, & veteris imitatrix,

cujus devii sectatores cum pertinacia negant Dominum Papam Vicarium Domini Iesu-Christi posse tollere de medio ordinem fratrum Minorum, cum tamen nullus ordo in Ecclesia institutus habeat firmitatem nisi per sedem apostolicam extiterit confirmatus. Ea verò auctoritate Romanus Pontifex potest quemcunque ordinem de medio tollere qua potuit confirmare. Item dicunt & pertinaciter asserunt professos beati Francisci regulam non esse astrictos ad obediendum Romano Pontifici in suis declarationibus seu interpretationibus factis contra regulam beati Francisci aut ejus observantiam: quoniam, ut aiunt, ipsa regula evangelium Christi est, & qui in ejus intellectu seu observatione deficiunt, procul à fide & Christi evangelio separantur, eandem regulam Christi evangelio in omnibus coæquant, præceptaque ad diffinitionem Romani Pontificis contemnentes animo pertinaci, non attendentes insensati quòd si prædicta regula beati Francisci Christi evangelium est, aut quinque evangelia ponuntur, aut abrogatis quatuor prioribus, novum unum & solum evangelium prædicatur, quæ omnia impia sunt, & Christianæ fideli inimica. Quis enim nisi hæreticus & proprio judicio condemnatus quatuor evangeliiis ab universali Ecclesia tanta veneratione susceptis aliud evangelium audeat aggregare? Profectò qui hoc faciunt, duram sed justam sententiam æternæ damnationis incurrunt. Simili etenim cæcitate percussifuerunt quibus Apostolus increpando dicebat: *Miror quòd sic tam citò transferimini ab eo qui vos vocavit in gratiam Christi in aliud evangelium, quod non est aliud, nisi sint aliqui qui vos conturbant, & volunt subvertere evangelium Christi. Sed licet nos aut angelus de celo evangeliset vobis præterquam evangelisavimus vobis, anathema sit. Si*

Paulus, vas electionis, in quo Christus loquitur, nec angelo de cælo nec sibi aliud evangelium introducentibus credendum asserit, immo & se & angelum aliud evangelifantes anathema dicit, quæ temeritate talium impiorum turba aliud evangelium introducit?

Quòd si prædictorum temeritas ob id prædictam regulam Christi evangelium esse confingit quasi ipsa regula sic sanctum evangelium substantialiter contineat ut amborum par sit auctoritas & utriusque similis reverentia debeatur, qui legit intelligat quanta de hoc virulento dogmate venena succrescant. Christi siquidem evangelium matrimonio junctos in suum sinum benigne suscipit; prædicta verò regula solos mares, & hos cælibes, apprehendit. Evangelium Christi hujus seculi divites à sua misericordia non repellit, sed eis ne alium sapiant, vel in incerto divitiarum spei suæ anchoram figant, per Apostolum interdicit; regula verò ita divitias respuit ut nullum admittat nisi prius temporalium rerum pondus sponte deponat. Evangelium Christi armatæ militiæ homines non abhorret, sed eis præcipit ut neminem concutiant, aut calumniam faciant, & suis contenti stipendiis, aliena non quærant; regula verò sic orationi, contemplationi, & quieti placidæ mentis invigilat ut armorum usui in nulla sui parte concurrat. Evangelium Christi sancta universalis Ecclesia atque Romana propter eminentissimam auctoritatem nec mutat nec corrigit nec confirmat, sed veneranter suscipit, & suavissimo illius jugo promptæ obedientiæ colla submittit; regulæ verò prædictæ omnis tenor & vigor sic à Romanæ sedis potestate manat ut nulla sit ejus auctoritas quæ ab indulgentia summi Pontificis non decurrat. Igitur non est beati Francisci regula sanctum evangelium, sed est

quædam spiritualis vitæ laudabilis & egregia forma à Romanis Pontificalibus approbata & confirmata, ipsorum declarationi, mutationi, & omnimodæ dispositioni simpliciter & absolute subjecta, quæ sanctum evangelium observari præcipit, non sicut illud servat cetera multitudo fidelium, sed sicut in ipsa regula invenitur expressum. Quòd si idcirco præfata regula auctoritati Romani Pontificis non subjicitur, ut ipsi garrunt, quia felicitis recordationis Nicolaus Papa tertius ipsam per sanctum spiritum beato Francisco & ejus sequacibus inspiratam narrando protulit, pari ratione omnes aliæ regulæ omnesque tractatus sanctorum patrum ejus auctoritati subtrahuntur, quia non solum illum, sed omne verum, à quocunque dicatur, à spiritu sancto esse sentimus, & Dominum Iesum nisi in spiritu sancto dicere non valemus. Sed hæc impia sunt, & à sensu prædicti Romani Pontificis penitus aliena. Si enim prædictis verbis ipsam regulam auctoritati sancti evangelii coæquavit, cur ipsam approbavit & confirmavit, cur aliquid in ea supplevit? Sed hi vanissimi homines trabem superbiæ in suis oculis præferentes, nec regulam intelligunt, nec quid sancti evangelii nomine designatur aliquam qualiter sciunt. Absurda sunt hæc & minus à Christiana pietate pellenda.

Dicti quoque sectatores omni moderatione rejecta in blasphemias ruunt in quadam monstruosa stricti habitus tam deformitate quàm difformitate & singularitate, qua obteguntur, & in abdicatione victualium quæ pro necessitate locorum & temporum juxta pontificale decretum ad Prælatorum ordinis arbitrium congregantur ac etiam reservantur, vitam Christi consistere flenda vanitate contendunt, novo argumentandi genere concludentes quòd tales habitus strictos deponere, victui

necessaria sic congregare & in crastinum etiam ad præceptum Romani Pontificis reservare, est Christi vitam extinguere, & qui eos ad hoc agendum quavis auctoritate cogunt, Christum de synagoga propellunt, insanientes vitam Christi in tam ridendo habitu, in tam detestabili rebellionem constituere. Christus enim pro nostra salute & vitæ imitatione factus obediens usque ad mortem, servile tormentum crucis subire non timuit; ipsi autem summo Pontifici ejus vicario obedientiam rei licitæ & facilis contumaciter denegant. Christus mortuus est ut filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in unum; tales verò perversi homines caritatem, præclarum perfectionis vinculum, à se repellentes, optimam religionem, quæ ipsos in sinu suo fovit pietate materna, quantum in eis est scindunt, & in Dei Ecclesia perverforum dogmatum dissidia seminant. Christus, qui universa condidit, cui omnia serviunt, ut insidiatoribus materiam scandali submoveret, pro se & Petro indebitum didragma etiam gentilibus solvit; ipsi verò regularis professionis immo Christianæ religionis suave jugum & onus leve rumpentes, pusillos ac magnos graviter scandalizant. Christus beato Petro ejusque successoribus terreni ac cælestis imperii jura committens, plenitudinem inconvulsæ potestatis indulgit; ipsi autem Romanum Pontificem de suis indumentis, congregatione & reservatione victualium, non posse disponere insaniendo affirmant. Christus ab exterioribus humanum genus ad interiora, à temporalibus ad æterna traducens, in fide ex qua justus vivit, in spe quæ non confundit, in caritate quæ nunquam excidit, in pace quæ omnem sensum exsuperat, in humilitate quæ ad se celsitudinem divinæ majestatis inclinat, in justitia quæ piorum mentes exornat, in spiritali gaudio quo anima pasci-

etur, & omnino in his donis quibus beati effici-
mur, quibus nemo malè utitur, quæ Deus in no-
bis sine nobis operatur, sanctum evangelium, reg-
num cælorum, & vitam suam, quam imitari de-
bemus, constituit; ipsi autem in corporali & de-
litorio vestimento & quibusdam exterioribus ob-
servantiis vitam Christi consistere insanis vocibus
prædicant, & in defensionem vesaniæ conceptæ
salvatoris nostri verba & beati Francisci regulam
scripturamque sacram repugnantem ad sensus sui
pravitatem inflectunt, dictamque regulam, quan-
tum in eis est, obliqua interpretatione corrup-
punt. Si enim ex eo quòd Dominus Iesus-Christus
a superflua etiam necessariorum cura fidelium men-
tes liberare cupiens, victus atque vestitus & cra-
ssini sollicitudinem prohibuit, & in exemplum di-
vinæ providentiæ volatilia cæli, quæ neque ferunt
neque metunt neque congregant in horrea, benignè
produxit, si propterea isti vaniloqui ea quæ huma-
no studio in horreis congregantur ac etiam reser-
vantur tam grandi supercilio fastidienter respuunt,
vadant, & ipsi avium imitatores effecti, humana
confortia fugiant, aliena diripiant, cruda semina
mandant, quia volucres cæli hoc faciunt, nec la-
borent fideliter & devotè, & de mercede laboris
pro se & suis fratribus corporis necessaria non re-
cipiant, nec vadant pro eleemosyna, sicut sanctus
Franciscus instituit, nec pro necessitatibus infir-
morum & aliis fratribus induendis secundùm loca
& tempora & frigidas regiones Ministri & Custo-
des sollicitam curam gerant, sicut regula tradit,
nec ignes accendant, quia hoc aves non faciunt,
nec parent escas, quia tales epulas cæli volucres non
requirunt.

Verùm non est hæc vita quam Christus insti-
tuit, sed quam perversorum hominum impietas &

vanitas adimplevit. Proinde juxta doctrinam evangelicam victus atque vestitus sollicitudinem illi in crastinum non extendunt qui regni cælestis desiderium cunctis rebus temporalibus anteponunt, qui laborantes corpore, mente quiescunt, qui in omne quod agunt, non in virtute propria, sed de divinæ providentiæ miseratione confidunt; quia in cassum humanæ sollicitudinis labor atteritur nisi ille qui animam corpusque creavit omnes nostras actiones aspirando præveniat, adjuvando foveat, & usque ad finem feliciter dirigendo perducatur. Servant igitur vitam Christi & sanctum evangelium omnes qui de corde puro, conscientia bona, & fide non ficta caritatis Dei & proximi student adimplere mandatum. Quod quidem supernæ dulcedinis benedictione præventi ut liberiùs, cautiùs, atque ferventiùs adimplere valeant, obedientiæ, castitatis, paupertatis voluntariæ honorabilibus vinculis se sponte coarctant, præceptisque dominicis communibus supererogationes consiliorum spontaneas superaddunt, ut præsentis gratiæ contimplum accipiant, & vitam æternam felici commercio feliciter apprehendant. Quod beatus Franciscus prudenter attendens, regulam suam nequam evangelium dixit, sed ut sanctum evangelium eminentiùs à sui imitatoribus & regulæ professoribus servaretur, præceptis evangelicis tria vota superiùs expressa conjunxit, & illa præsentibus & futuris fratribus sub certis modis fractionis, determinationis, seu specificationis limitibus servanda mandavit.

Item præfati temerarii sectatores sanctam Romanam ac universalem Ecclesiam synagogam impudenter vocant. Non est autem Ecclesia Romana, ut isti fallaciter mentiuntur, synagoga, sed est sola dispositione divina mater omnium fidelium &

magistra. Nec tamen istorum insolentiam ecclesiastico vigore compescit; sed suum imitata redemptorem, ad cæleste convivium blandiendo trahit, terrendo intrare compellit, & de funiculis auctoritatis & virtutis divinæ facto flagello pseudo-Christianos de templo Dei, quod est Ecclesia, potenter emittit: quia valde absurdum est & vehementer indignum ut illi turbis fidelium misceantur qui jam ab ipsa virtute & obedientia Ecclesiæ per impietatem atque contumaciam recesserunt, & puritatem fidelium contagione pravi dogmatis corrumpere moliuntur.

Ex eodem itaque virulento fonte potati ac etiam dementati dicunt nulli mortalium, quantumcunque superiori suo, Generali aut Provinciali Ministro, Custodi, seu cuivis alteri esse obediendum in depositione talis stricti habitus & parvi & alterius portatione majoris, aut in congregatione victualium & reservatione ultra crastinum facienda, interpretatione seu declaratione cujuscunque Romani Pontificis super hoc edita non obstante.

Ad hoc, præfati temerari impiè asseverant Romanum Pontificem & Cardinales & Prælatos & quoscunque alios errare in eo quòd persequuntur sectæ hujusmodi sectatores, eosque esse martyres prædicant qui pro causa hujusmodi patiuntur & morti se exponunt, eligentes mori potiùs quàm à prædictis erroribus resilire.

Insuper doctrinam fratris Petri Iohannis in expositione super Apocalypsi, in qua plures inveniuntur hæreses & errores & articuli judicati hæretici ex sententia & iudicio, examinatione prævia diligenti, plurium Magistrorum in theologica facultate, ipsi approbant & defendunt, nec in hoc volunt acquiescere Ecclesiæ sanctæ iudicio. Quin potiùs nonnulli ex ipsis consingunt dicentes

quandam aliam esse spirituales Ecclesiam electorum, de quorum numero se esse jactitant, Romanam verò Ecclesiam dicunt esse illam Babyloniam meretricem quam Iohannes in Apocalypsi detestatur, applicantes ad hoc expositionem reprobam & hæreticam præfati Petri Iohannis super Apocalypsim; & in his se dividunt manifestè à sanctæ Romanæ Ecclesiæ unitate.

Igitur quia dignum est ut adversus illos ecclesiastica censura confurgat qui potestatem apostolicam prophanis vocum novitatibus & impiis assertionibus lacerando conculcant, Christi nomine invocato, nos tales & tales Episcopi & Inquisitores hæreticæ pravitate memoratos pestilentes homines, pro eo quia novum evangelium credendum atque suadendum in Dei Ecclesia introducunt, quia evangelicæ auctoritati sæpe nominatam regulam coequare præsumunt, quia sanctæ Romanæ Ecclesiæ regulam interpretandi, mutandi, corrigendi, addendi, minuendi, ac etiam amovendi auctoritatem subtrahunt, quia evangelicæ vitæ perfectionem in monstruosa deformitate corporalis habitus esse confingunt, quia sanctam scripturam ad impietatis suæ sensum diffinitionibus ecclesiasticis omnino contrarium & repugnantem trahunt, quia post salubres exhortationes, inductiones ratione plenas, processûsque juridicos & varios, in profundum malorum descendentes, in sui dogmatis pravitate persistunt, animis induratis prædictos errores pertinaciter defendentes, eisque inhærentes, mori in ipsis & pro ipsis potiùs eligunt quam converti & redire ad ecclesiasticam unitatem, quamvis ad conversionem invitati fuerint sæpius per nos & per plures alios viros peritos & religiosos zelatores fidei & salutis ipsorum, necnon diutiùs expectati, idcirco eosdem hæreticos & perverforum dogmatum assertores judicamus.